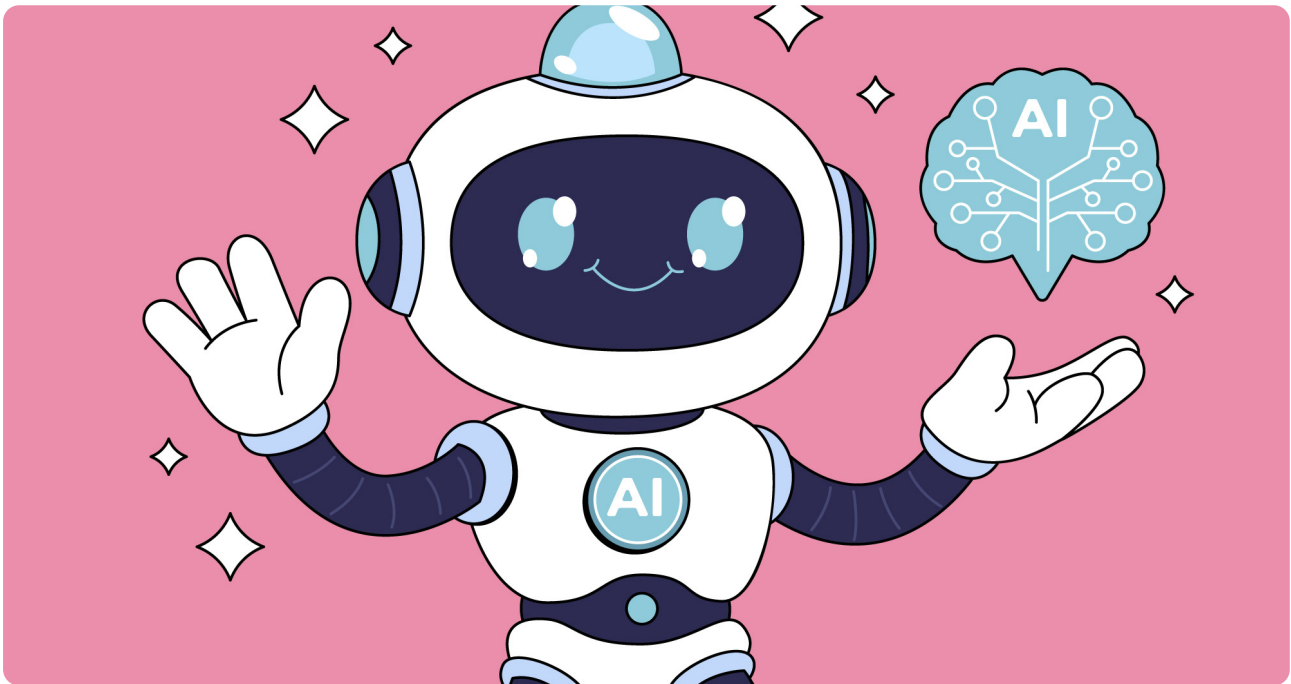

NEWS

Agent Code-Check

Mijn persoonlijke keeper

4 mei 2026, Tobias Engl

Het is dat moment 's ochtends waarop ik de voordeur opendoe en het leven zich gewoon voltrekt, zonder dat ik zelf meer hoeft te doen dan mijn schoenen aantrekken. De taxi zweeft al voor de deur. Binnen de stad vliegen ze natuurlijk allang, geruisloos over de daken, terwijl de straten aan de tragere vloot worden overgelaten. Uiteraard autonoom en allang betaald. Alles geregeld door Code Check, mijn persoonlijke agent, die mijn agenda kennelijk beter kent dan ikzelf. Hij heeft de taxi besteld terwijl ik nog mijn laatste slok koffie nam, heeft de route afgestemd met de verkeers-AI en, dat is het eigenlijk griezelige, besloten dat ik vandaag achterin liever klassieke muziek hoor dan een podcast. Hij had gelijk.

Dat Code Check weet dat ik het ben, alleen voor mij werkt en alleen mijn opdrachten opvolgt, daarvoor zorgt de microchip onder mijn huid. Een piepkleine signatuur in mijn arm die alleen voor mij en alleen voor hem betekenis heeft. Geen pincode, geen wachtwoord, geen apparaat dat blijft liggen of met een lege accu de geest geeft. De smartphone – weet u nog? Een rechthoekig doosje, moest worden opgeladen, kon in de taxi worden vergeten. Briljant, maar een allang vergeten voorloper. Tegenwoordig loopt het meeste via chipherkenning, spraakopdrachten en een smartbril, en als het snel moet, begrijpen Code Check en ik elkaar ook zonder woorden. Eén blik is genoeg, een stille gedachte, en hij heeft allang begrepen wat ik wil. Sneller, veiliger, discreter en persoonlijker kan het niet.

De taxi-agent ... ook de taxi heeft zijn eigen agent, we leven hier tenslotte in de toekomst en daar heeft alles een agent... heeft op de luchthaven al vooruit besteld. Daar wacht een kofferdragerrobot die kennelijk weet dat mijn trolley rechts getrokken wil worden. Bij het betreden van de terminal licht kort een scherm op, mijn gezicht wordt herkend, de chip meldt zich daarnaast geruisloos aan, een vriendelijk digitaal knikje, ingecheckt. De robodrager rolt soeverein naar de bagageautomaat, die al weet dat er vandaag 23,4 kg op de weegschaal komt. Intussen trekken de schoonmaakrobots hun rondjes, omdat de superagent van de luchthaven via een sensor een koffievlek bij gate B19 heeft geregistreerd. Buiten, aan de dertig meter hoge glazen gevel, hangen de glazenwasrobots en poetsen de ochtendzon uit de ruiten, omdat de agent dat zo heeft bepaald. Geen emmer, geen zeem, geen chagrijnige conciërge. Alleen zacht gezoem.

In de cockpit zit de piloot, handen in zijn schoot, en kijkt uit het raam. Zijn taak is toezicht. De automatische piloot vliegt rustiger, preciezer en beleefder dan een mens ooit zou kunnen en remt niet abrupt. Hij vloekt niet over turbulentie en hij houdt de dienstregeling tot op de minuut aan. Ergens tussen tien kilometer hoogte en miljoenen datapunten per seconde leun ik achterover en kijk naar buiten. Onder mij de akkers. Een boer zit vermoedelijk op zijn terras, tablet in de hand, en stuurt via een app zijn autonome maaidorsers aan, die zich door eindeloze rijen gerst vreten. Later rijdt hij naar de akker om te kijken of alles goed is gegaan. Maar dat is eerder controlegewoonte dan noodzakelijk werk. In zijn kassen daarachter regelen robots de bewatering, doseren ze voedingsstoffen tot op de milliliter, volgen ze elke plant afzonderlijk en oogsten ze haar precies op het moment dat ze perfect rijp is. De toekomst wordt zoeter. En dat bedoel ik in de beste zin van het woord.

Geland. Op de luchthaven van bestemming lonkt een foodautomaat vol verse groenten, fruit en wraps. Een verleidelijk display maakt er reclame voor, maar ik wuif het weg. Code Check heeft gisteren al mijn bestelling per autonome drone laten bezorgen; die heeft de weekboodschappen afgeleverd en overgedragen aan mijn huishoudrobot. Alles ligt in de koelkast, netjes gesorteerd, met een perfecte berekening van de houdbaarheidsdata. De deur van mijn huis herkent me, gaat open, het licht springt aan en uit de speakers klinkt mijn lievelingsmuziek op precies het juiste volume. Op tafel dampet een vers gekookt gerecht, door mijn slimme keukensysteem tot op de minuut getimed en door de huishoudrobot opgediend. Terwijl ik eet, pakt mijn robot mijn koffer uit, sorteert de was in de wasmachine en zet die in de wachtstand. Morgen, als de zon schijnt en de zonnestroom vloeit, begint hij vanzelf. Fijn om weer thuis te zijn.

Over welzijn gesproken! Mijn chip, vroeger was dat een smartwatch, heeft tijdens de reis braaf data verzameld en Code Check heeft ze geanalyseerd. De BMI via camera- en ruimtesensoren erbij berekend en een zakelijk oordeel geveld, alles onopvallend, in realtime. De reis was niet te vermoeiend, de slaap was degelijk, de hartslag voorbeeldig. Mijn doktersafspraak morgen? Al afgezegd. De data zijn doorgestuurd, de arts heeft ingestemd. Ik hoorde het pas toen Code Check me mijn agenda vriendelijk opgeruimd presenteerde. Dank je, zeg ik. Graag gedaan, luidt het antwoord.

Overall op deze reis, of het nu in de taxi was, in de terminal, in de cockpit, bij de bagageautomaat, op de tablet van de boer of op het display in mijn keuken, draaide wat deze toekomst pas echt tot leven brengt: informatie, precies uitgespeeld, op de juiste plek, op het juiste tijdstip, voor precies dit moment. De wereld achter deze naadloze verbondenheid is precies waar wij bij ScreenWay elke dag aan werken: content die niet stoort, maar tot vooruitgang leidt. Schermen die niet schreeuwen, maar enthousiasmeren en begeleiden. Of het nu op de luchthaven is, in het hotel, in het restaurant of thuis. Overall waar een scherm hangt, wacht een stukje toekomst erop om zinvol met ScreenWay-software te worden gespeeld.

Fijn, een persoonlijke agent die alles perfect regelt. En fijn om te weten dat achter al dat zoemen, rollen, openen en dampen een netwerk van informatie draait dat de wereld stil en veilig bijeenhoudt. De rest is alleen nog schoenen aantrekken en naar buiten stappen. Bedankt voor alles, Code-Check!